

XUÂN TIÊN BIỆT

DIỆP MỸ LINH

Trí nghiêng sang, nói nhỏ với Paul, bằng tiếng Anh:

- Con gắng học giỏi như anh Phúc, nha.

Paul nghiêng đầu vào cánh tay của Như Quỳnh – Mẹ của Paul – ngẩng nhìn Trí, cười. Trí kéo Paul về phía chàng, xoa tóc con và nhớ lại mẩu chuyện khó quên giữa Trí và Phúc, sau khi Như Quỳnh sinh Paul được vài tháng.

Mẩu chuyện khó quên đó xảy ra vào một sáng cuối tuần, Trí đang nhẩn nha vừa đọc báo vừa ăn sáng. Bất ngờ Phúc đến bên Trí, giọng buồn buồn: *“Dad! I know you don’t like me as much as you like Paul!”* Trí tròn mắt nhìn Phúc: *“Who told you that?”* Phúc phát âm nửa Tây nửa Ta; vì Phúc học trường Notre Dame Des Missions từ bé: *“Nobody. I know, because you don’t...đẻ me đó!”* Trước nhận xét quá bất ngờ của Phúc, Trí có vẻ lúng túng, cũng đáp nửa Tây nửa Ta: *“I don’t đẻ Paul either!”* Phúc tròn mắt: *“Really?”* Trí đáp: *“That’s the truth! Women can đẻ, men can’t.”* Phúc thắc mắc: *“Then, how come you like Paul more than you like me?”* Chợt cảm thấy tim chàng lỗi nhịp, Trí ôm Phúc: *“I do love you, Phúc”*...

Vừa nhớ đến đây, Trí chợt nghe tiếng vỗ tay và tiếng reo hò của phụ huynh tham dự lễ ra trường. Thấy Như Quỳnh và Paul đều cười và đưa cao tay vẫy vẫy, Trí nhìn về khu vực dành cho sinh viên tốt nghiệp, thấy Phúc đang tươi cười bước về phía sân khấu. Trí đưa hai tay vẫy vẫy, lòng cũng vui lây.

Như đã hẹn trước với Phúc, sau khi sinh viên cuối cùng nhận văn bằng tốt nghiệp, gia đình rời hội trường, đợi Phúc nơi gốc cây sồi. Chỉ một chốc sau, Phúc xuất hiện và cùng gia đình đi ra bãi đậu xe để đến nhà hàng dùng cơm chiều.

Đợi Trí và Như Quỳnh gọi thức ăn xong, Phúc đứng lên, với thái độ rất trân trọng, trao cho Trí một bì thư. Hơi ngạc nhiên, Trí nhìn bì thư và thấy *“To my W.B.D”*. Trí hoang mang:

-W.B.D. là gì, Phúc?

Phúc cười:

- Là The World’s Best Daddy!

Xúc động vô ngần, Trí “hugs” Phúc thật lâu và cảm nhận được tình cảm của chàng lúc này cũng dạt dào không kém gì ngày trước, khi chàng “hugged” Phúc lúc Phúc bảo rằng “*you don't...đề me đó!*” Đợi Trí nói lỏng vòng tay, Như Quỳnh cũng “hugs” Phúc, lòng thầm tạ ơn bà Bửu – Bà Nội của Phúc – đã hy sinh và sáng suốt cho nên đưa con cô út của nàng mới có ngày hôm nay!

Trong khi Trí, Phúc và Paul vừa ăn vừa lú lo chuyện trò thì Như Quỳnh lại bồi hồi nhớ lại lời bà Bửu kể về những ngày đầu tiên, sau khi Cộng Sản miền Bắc cưỡng chiếm miền Nam.

Khi Cộng Sản chiếm Saigon, Phú – chồng của Như Quỳnh – nàng và Phúc bị kẹt ngoài Trung; vì Phú đi phép, đưa vợ con về Huế thăm gia đình, chỉ có bà Bửu và bà Hai giúp việc ở nhà.

Ngày 5 tháng 5, 1975, một tên quàng khăn đỏ dẫn sáu tên Việt Cộng trang bị súng AK đây công, bước vào sân. Thấy mấy gương mặt đờ đờ sát khí, bà Hai vội mở cửa. Cả bọn ồ vào, vừa lục tung mọi thứ vừa quát: “*Thằng Phú đâu, ra đên tội trước nhân dân!*” Bà Bửu và bà Hai đều khóc, đáp: “*Kẹt ngoài Huế, chưa về.*” Cả bọn vừa nạy các châu điện vừa bảo nhau: “*Các đồng chí khám thật kỹ, nhé! Thế nào bọn C.I.A. cũng cài máy trong mấy cái ổ này để nghe ‘nén’ đấy!*” Nhận ra sự ngu dốt, đàn độn của “quân đội cụ Hồ”, bà Bửu và bà Hai nhìn nhau, hét khóc! Một tên bảo: “*Hai bà già! ‘Náy’ quần áo rồi đi ra khỏi nhà ngay!*” Hai bà lại khóc, van xin, nhưng cả bọn đều bảo: “*Van xin gì nữa! Thằng Phú có nợ máu với nhân dân, nhà này ‘nà’ nhà của nhân dân! Đảng và nhà nước tha tội chết cho hai bà ‘nà’ may dzôi! Cút ngay!*” Một tên lấy giỏ đi chợ vạt về phía hai bà, bảo: “*Cho áo quần vào đây rồi xéo đi! Không được ‘náy’ bất cứ thứ gì khác, nghe chưa?*” Trong khi hai người đàn bà khốn khổ vừa khóc vừa lấy quần áo cho vào giỏ đi chợ thì cả bọn khệ nệ khiêng TV, tủ lạnh, máy nghe nhạc, radio, tủ quần áo, v.v... để ngay giữa nhà! Một tên xách thùng đàn *Accordéon*, cảm thấy nặng, vội để xuống, mở ra. Thấy cây đàn màu đỏ, tên này gọi cả nhóm đến xem “vật quái quỷ” gì mà “nạ” kỳ thế này! Săm soi một lúc cũng vẫn không biết đây là vật gì, một tên chửi thề: “*Đ. Biết! Hai bà già kia, ‘nại’ đây!*” Hai bà khúm núm bước đến. Tên Việt Cộng hát hàm: “*Cái này ‘nà’ cái quái quỷ gì, hả?*” Bà Bửu đáp: “*Tôi có biết mô. Tôi chỉ thấy con dâu của tôi thường ôm, kéo ra, đẩy vào, nghe hay lắm.*” Cả bọn cười lớn. Một tên bảo: “*Cho hai bà già đem cái của nợ này theo đây! Bọn ‘Ngụy’ phải học văn hóa và nếp sống văn minh của ‘bác’ và đảng thì chúng nó mới giác ngộ được! Chúng nó bị bọn Mỹ đầu độc cho đến ngu xuẩn và mù quáng, tin rằng cái ‘vật quái quỷ’ như thế này ‘nại’ phát ra tiếng nghe hay ‘nằm’!*”

Vừa rời nhà của Phú, bà Hai đề nghị bà Bửu đến ở tạm nhà người con của Bà. Khi Phú, Như Quỳnh và Phúc từ Huế trở về, tìm Mẹ và bà Hai không ra, Như Quỳnh chợt nhớ đến người con của bà Hai, vợ chồng Phú tìm đến. Bà Hai và vợ chồng người con cho Phú cùng vợ con tá túc cho đến khi bọn quàng khăn đỏ chỉ điểm, lính Cộng Sản Việt Nam đến bắt Phú đi tù!...

Đang hồi tưởng, Như Quỳnh chợt nghe tiếng Trí:

- Ăn đi, em!

Như Quỳnh âu yếm nhìn Trí, nói nhỏ, bằng tiếng Việt:

- Em cảm ơn anh đã giúp em nuôi Phúc thành thân và thành nhân.

Trí nhìn Như Quỳnh với ánh mắt tràn ngập thương yêu – dù đôi khi Trí cũng ghen thâm vì nghĩ rằng, có thể Như Quỳnh cũng vẫn còn “*Giấu trong tim bóng một người!*”⁽¹⁾

Rời nhà hàng, Phúc cho xe chạy trên con đường rợp bóng cây sồi. Khi xe vào xa lộ, nhìn hai dòng xe xuôi ngược, không thể nào Như Quỳnh không liên tưởng đến chuyến xe đò ị ạch lúc nàng và Phúc theo bà Bửu đến trại tù A30 thăm Phú. Ngoài mấy món thức ăn nghèo nàn trong “thời bao cấp”, nàng còn ôm trong lòng niềm nhớ thương vô vàn!

Trong khi ngồi chờ từ sáng đến chiều tại lều thăm nuôi, Như Quỳnh cảm biết có người có ý đá vào chân nàng hai lần. Xoay sang, Như Quỳnh nhận ra một người tù gầy nhom ngồi gằn, vừa hết giờ thăm nuôi, đang bịn rịn giã từ vợ con. Người tù nhìn Như Quỳnh, nháy mắt nhiều lần. Ra tới cửa lều thăm nuôi, người tù lại quay lui, kín đáo nhìn Như Quỳnh, vừa nháy mắt làm hiệu vừa đi về hướng nhà vệ sinh. Cảm biết có điều gì rất quan trọng trong ánh mắt của người tù, nàng xin phép quản giáo để đi nhà vệ sinh.

Đến gần nhà vệ sinh, Như Quỳnh thấy người tù bước vào; chỉ thoáng chốc, người tù đi ra. Đi ngang nàng, người tù cúi mặt, nói nhỏ: “*Tới phiên chị dùng nhà vệ sinh rồi đó*”. Như Quỳnh bước vào và thấy nơi kẻ hở một mảnh giấy báo tin nhỏ xíu: “*Nếu chị chờ thăm anh Phú F5 thì anh Phú đã vượt ngục, bị bắn chết rồi!*”

Như Quỳnh và Phúc trở nên điên loạn, gào khóc đến khan tiếng! Bà Bửu vừa khóc vừa khuyên nàng: “*Hãy nghĩ đến thằng Phúc mà gắng sống, con ơi!*”

Trở về nhà người con của bà Hai, bà Bửu đem cây đàn *Accordéon* bán, đưa tiền cho Như Quỳnh tìm mỗi vượt biển để tìm tương lai cho Phúc, vì người em trai độc thân của Phú bị tử trận hồi Tết Mậu Thân, bà Bửu sợ không còn ai “nói dối” tông đường! Nàng đề nghị bà Bửu cùng vượt biển. Bà bảo Bà đã có tuổi, lại không biết tiếng Pháp tiếng Anh, sang bên đó chỉ trở thành gánh nặng cho nàng.

Để trả ơn người Mẹ chồng nhận từ và nghĩa cử của bà Hai, từ trại ty nạn, Như Quỳnh viết thư về, hứa sau khi định cư, bằng mọi cách, nàng sẽ gửi tiền về giúp bà Bửu, bà Hai và gia đình người con tốt bụng của bà Hai.

Đêm trước khi được đi định cư tại Hoa Kỳ, Như Quỳnh tình nguyện tham gia buổi văn nghệ “giữa trời” trong trại ty nạn tại Thái Lan.

Giữa khung trời xa lạ và chỉ với tiếng *Acoustic Guitar* không được nhuần nhuyễn của Trí, mọi người ty nạn tại đây dường như bị chi phối hoàn toàn vì tiếng hát ray rức của Như Quỳnh: “*Biệt ly nhớ nhung từ đây!... ước bao đường tơ, rẻo rắt trong muôn hương mơ, thành sầu tiễn đưa...*”⁽²⁾ Trong khi khán giả chìm đắm vào dòng *Slow* tha thiết thì lời ca ướm lệt lại dần dặt hồn nàng trở về vùng không gian dầu yêu mà nàng phải đành đoạn lìa xa! “... *Biệt ly sóng trên giòng sông. Ôi! còi tàu như xé đôi lòng... Đến nay bóng anh mờ khuất. Người về u buồn khắp trời. Người ra đi với muôn ngàn nhớ thương...*”⁽³⁾ Theo tiếng hát nghẹn ngào của chính nàng, Như Quỳnh tưởng như nàng có thể thấy lại ánh mắt bịn rịn của Phú mỗi khi Phú già từ nàng tại ga xe lửa Nha Trang để trở lại Đà Nẵng. Xe lửa rời nhà ga, nàng nhìn theo, vẫn thấy Phú vẫy tay và có chòm người ra cửa sổ, nhìn lui... Nhớ đến đây, mũi lòng quá, nàng vừa hát vừa khóc!

Trong khi Như Quỳnh khóc vì thương nhớ người xưa thì Trí – người đã ngầm để ý Như Quỳnh ngay khi nàng tình nguyện làm thông dịch viên, phụ với Trí lo giúp đỡ văn phòng Cao Ủy Ty Nạn trong việc lập hồ sơ, lo thủ tục nhập và xuất trại cho người ty nạn – lại nghĩ nàng khóc vì buồn cho thân phận lẻ loi của nàng trước một tương lai vô định!

Thân phận lẻ bóng của Như Quỳnh ít ra còn được có Phúc; riêng Trí, sự đơn chiếc của Trí lại mang nặng nỗi đau thương bởi vợ con của chàng đã chết vì đạn của công an biên phòng Việt Cộng tại cửa Tiểu! Vì vậy, khi cùng làm việc với nhau, Trí không thể giấu tình cảm của chàng dành cho nàng.

Hát xong, Như Quỳnh lặng lẽ rời buổi văn nghệ “giữa trời”, lang thang dọc bờ biển đầy rong rêu và đá cuội. Đến bên phiến đá phẳng, nàng ngồi xuống, hướng ánh mắt nhìn về cố hương – nơi còn chôn kín nguyên nhân cái chết đầy oan khuất của Phú!

Giữa lúc tâm hồn Như Quỳnh chùng xuống đến độ thấp nhất, Trí xuất hiện. Để nàng khỏi sợ hãi, từ xa, Trí gọi tên nàng. Nhận ra giọng của Trí, nàng yên tâm.

Trí ngồi đối diện với Như Quỳnh. Sau một thoáng đắn đo, Trí bảo:

- Thấy Như Quỳnh vừa hát vừa khóc anh chịu không được! Khi thấy Như Quỳnh lên ra sau sân khấu, anh không yên tâm. Sorry, nếu anh làm phiền Như Quỳnh, nhưng quả thật anh không yên lòng khi thấy Như Quỳnh ngồi bơ vơ trên phiến đá này! Cháu Phúc đâu?
- Dạ, tôi gửi cháu ngồi xem văn nghệ chung với vợ chồng người quen.
- Như Quỳnh có biết rằng anh rất ái ngại cho hoàn cảnh đơn chiếc của Như Quỳnh hay không?

Thời gian cùng làm việc với nhau, mỗi khi vắng người, Như Quỳnh cứ nghe Trí “ngân nga” nhỏ nhỏ: “*Nhìn em, nhìn em giây phút, muốn nói yêu em...*”⁽⁴⁾ nàng đã “nghe” rồi. Bây giờ nghe giọng nói rất thành thật của Trí, Như Quỳnh xúc động nhiều. Nàng tâm sự với Trí về mối tình đầu với Phú, nỗi oan khuất về cái chết của Phú và sự lo sợ của nàng trước một tương lai đầy bất trắc.

- Anh muốn được cùng chia xẻ những bất trắc trong đời với Như Quỳnh, Như Quỳnh có cho phép anh không?

Như Quỳnh lại khóc. Trí để tay lên vai nàng...

*****

Sau khi được một thuộc cấp cũ cho tá túc một thời gian và giúp lo giấy tờ mang tên giả để vượt biên bằng đường bộ, Phú bị bắt lại gần biên giới Việt Miên. Suốt thời gian dài bị tù, ngục Mẹ và vợ con bị liên lụy, Phú vẫn cứ khai gia đình di tản hết, không còn ai là người thân ở Việt Nam. Đến lúc bị kiệt lý, tưởng chết, Phú muốn gặp Mẹ và vợ con lần cuối, vội nhờ bạn tù nhắn tin về cho Mẹ và vợ.

Khi được bà Bửu thăm nuôi và đem những loại thuốc lặt vặt do Như Quỳnh gửi về, Phú mới được Mẹ cho hay về việc Mẹ và vợ đã được tin Phú vượt ngục, bị bắn chết và những gì xảy ra cho Như Quỳnh và Phúc sau đó. Thấy Mẹ ngưng nói và khóc, Phú khó hiểu:

- Như Quỳnh là một phụ nữ tốt, có nhân nghĩa; vậy thì tại sao Mẹ lại khóc?

Bà Bửu nói rất nhỏ, âm thanh như nghẹn lại:

- Câu chuyện sẽ đẹp vô cùng nếu Mẹ và Như Quỳnh biết được tin con còn sống sớm hơn!

Phú nghi ngờ:

- Như Quỳnh có chồng khác, phải không, Mẹ?

Bà Bửu gạt đầu. Phú cố nén tiếng thở dài:

- Mẹ đừng nên trách Như Quỳnh, vì Như Quỳnh đã được tin con chết! Và lại, Như Quỳnh còn quá trẻ và đẹp, làm thế nào Như Quỳnh có thể chịu đựng được sự cô đơn và sự căm dỗ của đàn ông! Một mình nơi xứ lạ quê người, lại thêm đứa con dại, Như Quỳnh cần một người đàn ông để nương tựa, Mẹ à!

Tuy nói cứng như vậy, nhưng, sau khi bệnh thuyên giảm, mỗi chiều, sau giờ ăn, bạn tù thường nghe Phú “ngân nga” những câu nã lòng: “...*Dù mai đây ai đưa em đi đến cuối cuộc đời. Dù cho em, em đang tâm xé, xé nát tim tôi. Dù có ước, có ước ngàn lời, có trách một đời cũng đã muộn rồi! Quỳnh ơi! dù sao đi nữa xin vẫn yêu em...*”⁽⁵⁾

Một buổi chiều, không biết có điều gì “bức xúc”, vừa nghe đến đây, Cúc vừa bước nhanh về hướng phát ra tiếng hát vừa làm bầm “*Địt mẹ! Sao cứ sau giờ cơm chiều ‘nà’ nó hát tới hát ‘nui’ bài này thế, nhĩ!*”. Tới cửa trại F, thấy một người tù hình sự đang xin vệ binh cho đi nhà vệ sinh, Cúc hỏi:

- Này, anh kia! Anh có biết thằng nào mà cứ đến giờ này “nà” nó “rên rĩ” cái bài gì mà buồn đ. chịu được hay không?
- Đó là anh Phú ạ!
- Trong số các anh có mấy thằng Phú, ai biết Phú đấy “nà” Phú nào!
- Anh Phú F5 đó.
- Thế thì biết rồi. Cái thằng cao to, đẹp “giai” thế mà hát cứ như thằng thất tình!

Vừa đáp Cúc vừa quay đi, trầm nghĩ, sẽ tìm cơ hội làm quen với Phú.

Cơ hội đến vào một buổi chiều, khi đoàn tù lao động trở về, đi ngang nơi Cúc ngụ. Cúc bước ra, gọi:

- Anh Phú F5! Vào đây giúp hộ tôi cái này.

Quay lại, Phú nhận ra đây là nữ cán bộ của nhà tù Núi Sam, Châu Đốc – người đã “chinh” Phú ngay lần đầu tiên lúc Phú bị bắt lại – sau khi Phú cùng hai bạn tù trốn nhà tù A30, bị vệ binh phát hiện, rượt theo, bắn xối xả. Phú không trúng đạn nhưng Phú lấy máu của hai bạn trét đầy mặt và ngực, giả chết. Đá vào người Phú nhiều lần mà vẫn thấy thân người Phú mềm nhũn, vệ binh bảo nhau: “*Chúng nó chết cả rồi, để đấy cho cọp ăn. Minh khẩn trương trở về trước khi trời tối.*”

Hôm bị đưa vào nhà tù Núi Sam, nữ cán bộ này thăm vấn Phú. Phú gọi nữ cán bộ này bằng “chị”, cô ta “chinh” ngay: “*Mày phải gọi tao ‘nà’ cán bộ hoặc ‘nà’ ‘bà’, nghe chưa?*” Phú chỉ im lặng, hơi nhếch môi, thái độ khinh khỉnh. Bây giờ, sau khi theo Cúc bước qua khỏi cửa, cũng vẫn thái độ ngênh ngênh, Phú hỏi:

- Cán bộ cần tôi về việc gì?

Vừa đáp Cúc vừa khép cửa lại:

- Anh ngồi đi.

Cúc ngồi vào ghế đối diện, hỏi:

- Anh có tâm sự buồn, phải không?
- Bà nghĩ, có ai ở tù mà vui không?
- Thôi, chuyện tù, tù tù mình giải quyết. Em tên Cúc. Anh gọi tên em cho thân mật, nhá!

Im lặng. Cúc tiếp:

- Em muốn giúp anh, đề nghị ban quản giáo cho anh về đội rau cải hoặc vào đội hậu cần.
- “Cách mạng”, kết tội tôi là một tên “Ngụy” có “nợ máu với nhân dân”, là “Nhất Pháo, nhì Phi”; bây giờ thêm tội vượt biên đường bộ, tại sao cán bộ lại tử tế với tôi?
- Nói thật với anh, mấy hôm nghe anh ca cái gì mà “... *Dù có ước... Quỳnh ơi! Dù sao đi nữa xin vẫn yêu em...*” em ... (Cúc nhanh mồm, ngưng lại kịp để khỏi phát âm tiếng “đ.”) chịu không được! Em có cảm tình với anh. Em muốn giúp anh khỏi đi “nao” động. Từ từ em sẽ đề nghị ban quản giáo thành “nộp” đội văn nghệ, giao cho anh phụ trách, nhá!
- Cảm ơn cán bộ.

Cúc bước qua, lả lơi choàng tay lên vai Phú:

- Ấy, “nại” cán bộ! Gọi Cúc đi nào!

Phú cười khẩy. Đợi Cúc nói lỏng vòng tay, Phú tìm lý do từ giả Cúc.

Thái độ của Cúc khiến Phú nghĩ đến những cô gái – vì hoàn cảnh gia đình – phải làm nghề bán *bar*. Thái độ của Cúc cũng làm Phú thương nhớ Như Quỳnh hơn bao giờ hết! Phú thương sự đảm thắm, đoan trang và nhớ nét thẹn thùng, thùy mỵ của một cô gái đẹp, có giáo dục và lòng tự trọng cao, thuộc vào một gia đình lễ nghĩa. Niềm thương nhớ cũng khơi dậy nỗi đau trong lòng, Phú hát nho nhỏ: “...*Nhắm mắt, ôi sao nửa hồn bỗng thương đau! Ôi sao nghìn trùng mãi xa nhau. Hay ta còn hẹn nhau kiếp nào? Em ở đâu? Em ở đâu?...*”⁽⁶⁾

*****

Đang trong tình trạng lúc tỉnh lúc mê, nhưng Phú vẫn cảm nhận được có người cầm tay chàng. Thu hết tàn lực, Phú hi hí mắt và thấy một phụ nữ vừa khóc tức tưởi vừa cầm tay chàng. Nhờ tấm ảnh gia đình chụp hôm lễ ra trường của Phúc, do Phúc gửi về biếu Bà Nội – trước khi gia đình được tin Phú còn sống và đang ở tù tại Núi Sam – Phú nhận ra Như Quỳnh ngay. Sau vài câu chào hỏi, Phú thều thào:

- Anh vô cùng biết ơn Như Quỳnh đã gửi tiền về giúp Mẹ trong thời gian anh bị tù đầy. Sau đó, khi hay tin anh được thả với chứng bệnh nan y, Như Quỳnh lại đề nghị, khuyến khích và thúc đẩy Phúc bảo lãnh anh sang Mỹ chữa bệnh, rồi lại gửi tiền về giúp anh chữa bệnh.

Im lặng, vì Như Quỳnh nghẹn ngào, nói không thành lời! Phú chợt tỉnh hẳn, hỏi:

- Phúc có về với Như Quỳnh không?

Như Quỳnh mở cửa, gọi Phúc vào. Thấy một thanh niên cao lớn, đôi mắt sáng, gương mặt trông rất trí thức bước vào, Phú nhận ra ngay:

- Phúc! Ba cảm ơn con. Sau khi hay tin Ba bệnh và được thả về con đã thường xuyên điện thoại về thăm Ba. Con và Mommy gửi tiền về nuôi Bà Nội và giúp Ba chữa bệnh.
- It's okay, Ba. Con sẽ chung lời cầu nguyện với Bà Nội, với Mommy, với Daddy, và Paul.
- Không làm gì được nữa rồi, con à! Bác sĩ đã cho Ba và bà Nội biết rồi! Ba cũng đã tự biết căn bệnh quái ác của Ba, cho nên, ngay từ đầu Ba đã từ chối đề nghị để con bảo lãnh Ba sang Mỹ chữa bệnh; dù Bà Nội cứ khóc lóc, năn nỉ và giải thích rằng nếu trước khi chết mà Ba thấy được mặt đứa con duy nhất của Ba thì đó cũng là điều an ủi! Nhưng bây giờ Ba thấy con rồi. Ba rất mãn nguyện và hạnh diện về con.

Như Quỳnh hỏi Phú:

- Anh thấy Phúc giống anh như “hai giọt nước” hay không?

Vui trong lòng, Phú cố mỉm nụ cười méo xẹo rồi hỏi Như Quỳnh:

- Anh Trí có về không?
- Dạ có, đang đứng bên ngoài với Mẹ và Paul.

- Cho anh gặp anh Trí.

Như Quỳnh lúng túng, hỏi ý kiến Phúc. Phúc nhún vai:

- Ba muốn thì làm theo ý Ba.

Trí bước vào, khom xuống, cầm tay Phú. Phú hí hí mắt nhìn Trí, thều thào:

- Xin hết lòng tạ tình thương và sự dạy bảo quý hóa mà anh đã dành cho Phúc. Phúc đã điện thoại về tâm sự với tôi rất nhiều lần. Lúc nào Phúc cũng biết ơn Daddy đã thay thế Ba, nuôi dạy Phúc nên người.
- Anh đừng nghĩ ngợi gì cả. Phúc rất ngoan, đó là công lao dạy bảo của Như Quỳnh.

Trí để tay lên vai Phúc:

- Can đảm lên, Phúc.
- Cảm ơn Daddy. I'm okay.
- Daddy có thể thấy, con không okay! Con phải có nghị lực thì con mới có thể giúp Bà Nội và Mommy trong hoàn cảnh này!
- Con hiểu. Cảm ơn Daddy.

Phú lại từ từ chìm vào hôn mê!

Nhìn khuôn mặt điển trai của Phú ngày nào, giờ đây chỉ còn đôi mắt lộ, hai gò má tóp vào, miệng hô, trán vồ và hơi thở thều thào, Như Quỳnh lại cầm tay Phú, lòng thầm tạ lỗi với người xưa! Trí và Phúc lại lặng lẽ bước ra ngoài, dành giây phút riêng tư cho Như Quỳnh.

Như Quỳnh ngẩng lên, nhìn qua khung cửa sổ, thấy một chiếc phi cơ bay ngang. Chiếc phi cơ gọi lại trong hôn nạng bóng dáng người em trai duy nhất của Phú – phi công khu trục – bị hỏa tiễn của Việt Cộng bắn hạ vào Mùa Hè Đỏ Lửa, 1972!

Ngày đó, khi được tin em của Phú bị bắn hạ, bà Bửu vật vã khổ đau! Phú im lặng. Nhưng tới đêm, Phú lên sân thượng, gục đầu, gào lớn:

*“Mẹ đón con về cuối đường bay
Mở trong sương khói dáng con gầy
Nợ nước tình nhà con đền đáp
Nghìn thu yên giấc hãy ngủ say!...”⁽⁷⁾*

Hôm nay, khi Phú đang giữa bờ tử sinh thì Như Quỳnh lại khóc sụt sùi; vì phải nhìn cảnh Phú phải nằm ngược đầu với một bệnh nhân và chiếc giường Phú nằm lại chen chúc với nhiều chiếc giường khác trong căn phòng hôi hám và tràn ngập ruồi bọ!

Không chịu được cảnh đau lòng, Như Quỳnh đi ra ngoài, vừa lau nước mắt vừa bước chậm chậm dọc hành lang. Nhìn bầu trời xam xám của một chiều Xuân buồn, Như Quỳnh chợt thăm ước được thấy lại những chuyến bay thực tập của Phú trong khung trời cũ, khi Phú thụ huấn tại Trung Tâm Huấn Luyện Không Quân Nha Trang.

Vào lúc tâm hồn Như Quỳnh giao động nhiều nhất thì tiếng hát thơ đại của nàng ngày xưa vọng về: “...Anh nằm xuống sau một lần đã đến đây, đã bay cao trong vòm trời này... Nơi đây một lần, nhìn anh đến những xót xa đành nói cùng hư không!...” (8)

- 1.- Hai Sắc Hoa Ti-gôn của T.T.Kh.
- 2 và 3.- Biệt Ly của Dzoãn Mẫn
- 4 và 5.- Niệm Khúc Cuối của Ngô Thụy Miên
- 6.- Nửa Hồn Thương Đau của Phạm Đình Chương
- 7.- Tiên Nhau Ngân Dặm Cũng Chia Phôi của Firebird24
- 8.- Hát Cho Người Nằm Xuống của Trịnh Công Sơn

ĐIỆP MỸ LINH

<http://www.diepmylinh.com/>

www.vietnamvanhien.net

vietnamvanhien.net